

РЕШЕНИЕ

№ 22257

гр. София, 04.11.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XXII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 04.10.2024 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Светлана Димитрова

**ЧЛЕНОВЕ: Радина Карамфилова
Николай Димитров**

при участието на секретаря Кристина Петрова и при участието на прокурора Цветослав Вергов, като разгледа дело номер **5628** по описа за **2024** година докладвано от съдия Радина Карамфилова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 и следващите от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/ във връзка с чл. 63в от Закона за административните нарушения и наказания /ЗАНН/.

Образувано е по касационна жалба на И. В. М., ЕГН [ЕГН], чрез адв. М. С., със съдебен адрес: [населено място], [улица], вх. Б, ет.1, ап. 2 срещу решение от 28.03.2023 г., постановено по нахд № 14885/2023 г. по описа на СРС, 8 състав, с което е потвърдено наказателно постановление (НП) № 7918/27.10.2022 г., с което на касатора е наложено на основание чл. 53 ал. 1 пр. 2 от ЗП за нарушение на чл. 8, ал. 2 и чл. 37, ал. 1, т. 1 от Наредба № 11/03.07.2001 г. на МРРБ административно наказание „глоба“ в размер на 2 500 /две хиляди и петстотин/ лева.

В касационната жалба са изложени доводи за неправилност на обжалвания съдебен акт, като постановен в противоречие с материалния закон. Твърди се, че неправилно въззивният състав приема, че санкционираното лице е допуснало вмененото му нарушение, доколкото водачът няма отговорност за издаване, ползване и изпълнение на разрешителния режим по чл. 15, ал. 3 от Наредба № 11. Иска се от съда да отмени обжалваното решение и да постанови ново, с което да отмени процесното НП.

Ответникът - началник отдел „Контрол по републиканската пътна мрежа“, Дирекция „Анализ на риска и оперативен контрол“ в Агенция „Пътна инфраструктура“, чрез процесуалния си представител юрисконсулт Н., в представено писмено становище

оспорва касационната жалба. Излага подробни доводи за законосъобразността на потвърденото НП и правилността на обжалваното решение, като моли последното да бъде оставено в сила. Претендира присъждането на разноски за юрисконсултско възнаграждение.

Прокурорът от Софийска градска прокуратура изразява становище за неоснователност на жалбата.

Административен съд - София-град, XXII касационен състав, в качеството си на касационна инстанция, като взе предвид наведените в жалбата доводи и като съобрази разпоредбата на чл.218 АПК, приема следното:

Касационната жалба е подадена в установения с чл.211, ал.1 АПК 14 - дневен срок, от надлежна страна, срещу подлежащ на касационна проверка съдебен акт и същата е процесуално допустима.

Разгледана по същество е частично основателна. Съображенията са следните:

Районният съд правилно е установил фактите по делото, към които и настоящата инстанция се солидаризира, поради което не следва да ги преповтаря.

Въз основа на цялостен анализ на събраните по делото доказателства поотделно и в тяхната съвкупност, както и на приложимите правни норми, съдът е обосновал изводи, които настоящият съдебен състав изцяло споделя. Съобразно дължимата от въззивната инстанция служебна проверка СРС е извършил обективно, всестранно и пълно изясняване на всички факти и обстоятелства, релевантни за установяване на нарушението и за отговорността на наказаното лице, подробно ги е обсъдил и въз основа на това е извел правилни изводи. Решаващият състав на СРС е изследвал и е взел отношение по изложените в жалбата доводи и по всички въпроси, включени в обхвата на дължимата от него служебна проверка.

Настоящият касационен състав изцяло споделя изводите на въззивния съд, че в хода на административнонаказателното производство не са допуснати съществени процесуални нарушения. Проверката е извършена от служители на Агенция „Пътна инфраструктура“, оправомощени за това, съобразно чл. 37, ал. 1 от Наредба № 11/03.07.2001 година. Актът за установяване на административно нарушение е съставен от лицата по чл. 56, ал. 2, т. 1 от Закона за пътищата, а наказателното постановление е издадено от компетентен орган - Началника на отдел „Контрол по републиканската пътна мрежа“ към Дирекция „Анализ на риска и оперативен контрол“ при АПИ, оправомощен със Заповед на Председателя на Управителния съвет на АПИ, съобразно чл. 56, ал. 3, т. 1 от Закона за пътищата.

С разпоредбата на чл. 26, ал. 2, т. 1, б. „а“ от ЗП за дейности от специалното ползване на пътищата без разрешение се забранява в обхвата на пътя и ограничителната строителна линия движението на извънгабаритни и тежки пътни превозни средства. Съгласно чл. 53, ал. 1, т. 2 от ЗП се наказват физическите лица нарушили разпоредбата на чл. 26, ал. 2 от ЗП или които извършат или наредят да бъдат извършени дейности по движение на извънгабаритни и тежки пътни превозни средства и товари без разрешение на собственика или администрацията, управляваща пътя. Именно като водач на моторното превозно средство, който непосредствено извършва дейността по движение на тежкия товарен автомобил без надлежно издадено разрешение, И. В. М. е извършил нарушението. Касаторът е физическото лице, извършител на нарушението по смисъла на чл. 53, ал. 1 от ЗП. За превозвача е задължението да осигури разрешителното по чл. 15, ал. 3 от Наредбата, но за водача тежи задължението да осъществи превоза при спазване на изискванията на закона,

включително да разполага с издадено разрешително. Неизпълнението на това задължение от страна на водача обуславя отговорността му по чл. 53, ал. 1 от ЗП, поради което и дадената от административнонаказващия орган квалификация е законосъобразна. В този смисъл са неоснователни възраженията на касатора.

Неотнормирана е и разпоредбата на чл. 177, ал. 3 от ЗДвП, доколкото този закон касае изискванията към пътните превозни средства за участие в движението, а ЗП засяга управлението на безопасността на пътната инфраструктура.

Не се установяват основания за прилагане разпоредбата на чл. 28 от ЗАНН, тъй като констатираното нарушение и обстоятелствата по извършване на същото разкриват типична за общия случай на нарушение на чл. 26, ал. 2, т. 1, б. „а“ от ЗП степен на обществена опасност на деянието, отчетена от законодателя при въздигане на деянието в нарушение.

Относно размера на наказанието, настоящият касационен състав намира, че същият не е съобразен с относимите към индивидуализацията на наказанието обстоятелства по чл. 27, ал. 2 от ЗАНН. При определяне на наказанието съгласно посочената разпоредба наказващият орган е длъжен да определи такова в границите на наказанието, предвидено за извършеното нарушение, след като съобрази тежестта на нарушението, подбудите за неговото извършване, смекчаващите и отегчаващите отговорността обстоятелства и имотното състояние на нарушителя, така че наложената административна санкция да изпълни предназначението си по чл.12 от ЗАНН. В случая, определянето на наказанието над средния размер не почива на каквито и да било факти. Липсват мотиви за съответствието му с тежестта на нарушението, с личността на дееца, с имотното му състояние, както и с целите на наказанието, за да се обоснове извод за справедливост на същото. При това положение, съдът намира, че извършеното деяние представлява изолирана проява и с оглед липсата на данни жалбоподателят да е наказван с влезли в сила наказателни постановления за други нарушения на ЗП или при извършване на нарушението да е създал опасност за движението, до повреждане или износване на пътната инфраструктура, отговорността му следва да бъде смекчена, като размерът на наказанието бъде определен в минималния, предвиден от закона, а именно: на 1000,00 лв. /хиляда лева/.

Предвид изложеното, съдът намира, че обжалваното решение следва да се отмени, като вместо него се постанови друго, с което да се измени НП, като се намали размера на наложената глоба от 2500 лв. на 1000 лв.

Касаторът не претендира разноски по делото. Ответникът по касация претендира разноски, поради което и на основание чл. 63д, ал. 5 от ЗАНН, вр. чл.37 от ЗПП, вр. чл.27е от Наредбата за заплащането на правната помощ касаторът следва да заплати на Агенция „Пътна инфраструктура“ сумата от 80,00 лв. /осемдесет лева/, представляваща юрисконсултско възнаграждение.

Воден от гореизложеното и на основание чл. 221, ал. 2, предл. второ АПК, във вр. с чл. 63, ал. 1, изр. второ ЗАНН, Административен съд София - град, X-ти касационен състав

РЕШИ :

ОТМЕНЯ решение от 28.03.2023 г., постановено по нахд № 14885/2023 г. по описа на СРС, 8 състав И ВМЕСТО НЕГО, постановява:

ИЗМЕНЯ наказателно постановление (НП) № 7918/27.10.2022 г., с което на И. В. М. е наложено на основание чл. 53 ал. 1 пр. 2 от ЗП за нарушение на чл. 8, ал. 2 и чл. 37, ал. 1, т. 1 от Наредба № 11/03.07.2001 г. на МРРБ административно наказание „глоба“ в размер на 2 500 /две хиляди и петстотин/ лева., като НАМАЛЯВА размера на „глобата“ от 2500 лв. на 1000,00 лв.

ОСЪЖДА И. В. М., ЕГН [ЕГН], чрез адв. М. С., със съдебен адрес: [населено място], [улица], вх. Б, ет.1, ап. 2 ДА ЗАПЛАТИ на Агенция „Пътна инфраструктура“ направените по делото разноски за юрисконсултско възнаграждение в размер на 80,00 лв. /осемдесет лева/.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: